

Melankólia IV.

[2013. február]

Még szerencse, hogy véd egy névtelen kar,
vagy sebeim a védésből fakadnak,
s hogy még nem térítettek el a holtak,
és hogy nem találkoztam gyilkosokkal.

Hol nemzetünk arat, megsemmisítés
jár az aratással. Észre se vennéd,
pedig már holdra lőttünk minden elmét,
és nincsen tett, amelyre nem maradt kés.

A jót megint az erőssel keverte
össze, ki mindenféleképpen teremtett,
és elfalazta szívüinktől a tettet.

Az égre gondol-e, aki hegyekbe
mászik? És kölcsönkérheti-e ismét
a gyilkosság az igazságok nyelvét?

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Báthori Csaba

Látó Szépirodalmi Folyóirat